

Križ na polju.

Poldan gori . . .
Na polju, glej,
v okrasju senčnih vej
se križ blišči.

Na križu Človek-Bog
visi . . . molči.
in blagoslov njegov dehti
čez polje, log.

Emil.

v Jeruzalemskem svetišču. Še lepše kot angelske so bile njene molitve, ko je 30 let bivala v sladki pričujočnosti Jezusovi, ne kot tuja častilka, marveč kot njegova ljubeča in ljubljena Mati. Kdo bi mogel povedati, s koliko sočutnostjo je premišljevala skrivnosti Jezusovega učenja, delovanja in trpljenja! In po Jezusovem vnebohodu je molila z apostoli in prvimi kristjani in ni bila le kraljica sv. Cerkve, marveč še posebno kraljica molitve.

Kajne, kako lepo, kako prečastitljivo srce v nadserafski pobožnosti!

Pobožnost v širšem pomenu pa ne zadeva samo molitve, marveč vse razmere, v katerih je človek proti Bogu. Pobožen v tem pomenu je kristjan, ki je popolnoma Bogu vdan, ki natanko in vneto, z nekim svetim tekmovanjem izpolnjuje voljo božjo, božje zapovedi in svete. Kot sovražnik vsakega greha dela vse iz ljubezni do Boga in v božjo čast ter si prizadeva, kolikor le more, za svete čednosti in dobra dela. (Tako pristno pobožnost nam prav lepo opisuje sv. Frančišek Saleški v I. poglavju svoje »Filoteje«.)

Tudi v tem pomenu je Marija v čednosti prekosila vse ljudi. Izmed vseh človeških src, kar jih je kdaj bilo na zemlji, je bilo njeno srce najpobožnejše, ker je bilo najpopolnejše in najsvetejše.

Naj vam bo to, kar sem zdaj razložil, nova vzpodbuda, da boste še z večjo vdanostjo častili Marijino presveto srce, častili zlasti s tem, da posnemate Marijo v pobožni molitvi in pobožnem življenju.

Ančki.

Že zopet je posegla neizprosna smrt med roj mojih ljubljencev. Topot mi je ugrabila kratko, ljubko, dvanajstletno Ančko.

Bila je ena najmarljivejših in najpridnejših mojih učenk. Tiha, pohlevna tovarišica součenkam. Nikomur ni prizadela zla. Sirotica je bila Ančka, od nežnih detinskih let vzgojena pri sorodnikih.

Skromna Ančka, še te vidim v zadnji klopi, prav tako, kakršno sem te videla danes, ko sem te pokro-